

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Věry Šimůnkové, ve věci žalobců: **a) J. K. a b) A. K.**, oba bytem x, oba zastoupeni JUDr. Janem Camrdou, advokátem se sídlem Masarykovo nám. 225, Benešov, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2013, č. j. 118883/2013/KUSK, o umístění stavby,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Týnec nad Sázavou, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 28. 5. 2013, č. j. MUTnS – 3866/2013, jímž byla zamítnuta žádost žalobců o umístění vrat na pozemku žalobců parc. č.x v k. ú. Čakovice u Řehenic (dále jen „stavba“) pro rozpor stavby s územně plánovací dokumentací podle ustanovení § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Usnesením ze dne 18. 10. 2013 č. j. 8 A 162/2013-16 postoupil Městský soud v Praze věc k vyřízení zdejšímu soudu.

Žalobci označili rozhodnutí stavebního úřadu za ryze formalistické a poukázali na to, že zamýšlenou stavbou chtěli ochránit svůj majetek (zahradu) před neoprávněným vstupem a vjezdem třetích osob. Dále argumentovali, že územní plán nemůže bránit v tom, aby vlastník nemovitosti chránil svůj majetek před vznikem škod pod záminkou, že se do budoucna může jednat o komunikaci. Rovněž namítli, že jsou takto územním plánem a postupem stavebního úřadu omezováni ve svém vlastnickém právu nad únosnou míru

a upozornili, že předmětný pozemek není (bez ohledu na jeho vymezení v územním plánu) využíván jako komunikace a žalobci to neplánují ani do budoucna.

Z výše uvedených důvodů navrhli žalobci zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že správní orgány nemohou postupovat v rozporu s územním plánem a pokud územní plán obsahuje takové využití pozemku, které je v rozporu se stavebním záměrem, je povinnost správních orgánů žádost zamítnout a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Dne 20. 5. 2013 podali žalobci stavebnímu úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Dne 28. 5. 2013 vydal stavební úřad rozhodnutí, kterým žádost žalobců podle ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí stavební úřad uvedl, že pozemek žalobců, na němž má být stavba realizována, je v územním plánu města Týnec nad Sázavou uveden jako plocha dopravní infrastruktury-silnice a místní komunikace, přičemž jako přípustná využití jsou zde uvedeny pozemní komunikace, stavby pro dopravní obsluhu území, parkovací a odstavná stání. Jako nepřipustná využití jsou uvedeny všechny stavby a činnosti nesouvisející se zabezpečením dopravy.

Proti tomuto usnesení podali žalobci odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný ztotožnil s argumentací stavebního úřadu a zdůraznil, že skutečnost, zda na pozemku žalobců bude v budoucnu komunikace vybudována, či nikoliv, není pro řízení podstatná, jelikož nic nemění na tom, že zamýšlená stavba není v souladu s územním plánem.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)). Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 90 písm. a) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací.

Podle ustanovení § 92 odst. 2 stavebního zákona není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Ze shora uvedených ustanovení stavebního zákona jednoznačně plyne, že nutnou podmínkou pro vydání územního rozhodnutí je soulad zamýšlené stavby s územním plánem. V projednávané věci je nepochybné, že stavba vrat, kterou žalobci zamýšlejí, není v souladu s územním plánem, jelikož není komunikací ani jinou stavbou dopravní infrastruktury, které jediné jsou přípustným využitím stavebního pozemku. Stavba vrat, která má za svůj cíl zamezení vstupu třetích osob na pozemek, stavbou dopravní infrastruktury bezpochyby není a spadá tak mezi nepřipustná využití dle územního plánu. Stavební úřad tak neměl jinou možnost, než žádost žalobců zamítnout, přičemž jeho postup není projevem přílišného formalismu. Soud zdůrazňuje, že stavební úřad zde nemá žádný prostor pro správní uvážení

a pokud zamýšlená stavba není v souladu s přípustným využitím daného území dle územního plánu, nesmí vydat rozhodnutí o jejím umístění a musí žádost zamítnout.

Soud zároveň dodává, že argumentace žalobců má bezpochyby racionální jádro a že jejich situace je v důsledku vymezení jejich pozemku v územním plánu značně komplikovaná. Jejich argumenty spojené s vhodností dané stavby a právem na ochranu vlastnictví by však byly pádnými argumenty v řízení o návrhu na zrušení územního plánu (§ 101a a násl. s. ř. s.), ale nikoliv v projednávané věci, jelikož správní orgány nemají v územním řízení možnost zpochybňovat platný územní plán, ale mají povinnost se jím řídit a nesoulad zamýšlené stavby s územním plánem nelze v řízení o umístění stavby nikterak překlenout.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému pak náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. srpna 2015

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová